

syn til ressourcer og med hensyn til gennemførelse af miljøtilsyn.

I min handlingsplan for en bedre håndhævelse af miljøbeskyttelsesloven lægges der derfor op til, at indsatsen først og fremmest skal rettes mod at hæve tilsynshyppigheden i den gruppe af kommuner, hvor man med rette kan sætte spørgsmålstegn ved kvaliteten.

Det er ikke nogen ukendt problemstilling; det kan man se i de årlige sammenfatninger af kommunernes tilsynsberetninger, som Miljøstyrelsen udgiver hvert år. Vi må imidlertid nok se i øjnene, at den hidtidige indsats ikke har vist sig tilstrækkelig til at opnå et tilfredsstillende tilsyn, selv ikke gennem offentliggjort kritik af navngivne kommuner.

Jeg er enig med forslagsstillerne i det, der står i bemærkningerne til beslutningsforslaget om, at det ikke er hensigtsmæssigt at lovgive med hensyn til den nøjagtige bemanding af kommunernes miljøtilsyn.

I min handlingsplan lægger jeg derfor også op til, at vi videreudvikler den nu 10 år gamle aftale med Kommunernes Landsforening om et årsværk pr. 10.000 indbyggere til miljøtilsynet. Aftalen har været god i forbindelse med opbygningen af miljøtilsynet. Den er ikke opfyldt helt endnu, men jeg tror, at vi i stedet for udelukkende at se på ressourcerne fremover skal koncentrere os om det egentlige, nemlig kontakten mellem myndighederne og virksomhederne, altså tilsynsbesøgene.

Handlingsplanen lægger derfor i lighed med forslaget fra SF op til, at der bliver faste tilsynsfrekvenser for de væsentligste typer virksomheder og landbrug. På den måde sikrer vi, at tilsynet udfører sine opgaver i forhold til alle virksomheder og landbrug.

De i handlingsplanen foreslåede tilsynsfrekvenser tager deres udgangspunkt i, at det kommunale tilsyn på landsplan, altså hvis vi tager alle kommunerne, stort set fungerer godt. Forslagets tilsynsfrekvenser vil derfor bringe kommuner med et utilstrækkeligt tilsyn op på det gennemsnit, som vi kender i dag.

De foreslåede tilsynsfrekvenser i handlingsplanen er ikke helt så høje, som de frekvenser SF foreslår i sit beslutningsforslag. Handlingsplanens frekvenser er imidlertid baserede på erfaringer fra en lang række velfungerende kommunale forvaltninger og er derfor efter vores opfattelse en fornuftig afvejning af tilsynets ressourcer og effektivitet.

Men jeg tror også, vi skal gå et skridt videre end til blot at fastlægge tilsynsfrekvenser, som det fremgår af SF's forslag. Det er ikke en fremmed tanke for forslagsstillerne, der i bemærkningerne nævner, at det for SF ikke kun er »et spørgsmål om, at der foretages formelle tilsyn.«

Jeg mener, at kvaliteten af tilsynet og kvaliteten af kontakten mellem virksomhederne og myndighederne er lige så afgørende som antallet af tilsynsbesøg. Ellers ender vi netop i noget, der er rent formelt.

I min handlingsplan er der derfor lagt op til, at kontakten mellem virksomhederne og myndighederne får den fornødne kvalitet, uden at det går ud over den fornødne hyppighed – først og fremmest gennem kvalificering af medarbejderne ved miljøtilsynet, dvs. gennem vejledning og uddannelse.

I Miljøstyrelsens grundlæggende vejledninger på tilsynsområdet ligger der en faglig norm for miljøtilsynet. Kvaliteten i tilsynet må sikres gennem at placere denne faglige norm mere centralt i kommunernes tilsynsarbejde.

For mange kommuners vedkommende er indsatsen i forhold til virksomhederne, landbruget og miljøpolitikken i øvrigt fastlagt i en miljøhandlingsplan eller noget lignende. Såfremt et sådant gennearbejdet grundlag for indsatsen giver et tilstrækkeligt perspektiv i kommunernes miljøarbejde, tror jeg, at man skal give disse kommuner en større frihed til at tilrettelægge tingene selv, så længe de gør det godt. Formelle krav må ikke hæmme nytænkning og en fornuftig tilrettelæggelse af en lokal indsats.

I beslutningsforslaget lægges der op til, at der fremsættes lovforslag om at ændre miljøbeskyttelsesloven således, at tilsynsfrekvenser bliver fastlagt i selve loven. Jeg ser helst, at vi i videst muligt omfang inddrager kommunerne i fastlæggelsen af rammerne for tilsynet, og at vi derfor i første omgang skal forsøge at nå til enighed med Kommunernes Landsforening om en aftale om tilsynsfrekvenser til videreudvikling af aftalen om ét årsværk pr. 10.000 indbyggere; men jeg vil naturligvis ikke udelukke, at en lovgivning kan blive nødvendig i den sidste ende.

Også på andre områder kan en ændring af miljøbeskyttelsesloven blive nødvendig, således som det er nævnt i handlingsplanen. Vi har foreslået at styrke mulighederne for Miljø- og Energiministeriet til at håndhæve en aftale om tilsynsfrekvenser gennem at indføre en egentlig hjemmel til at pålægge kommuner at tilrettelægge tilsynet i overensstemmelse med sådanne frekvenser.